

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

2002

Julkaistu Helsingissä 25 päivänä syyskuuta 2002

N:o 797—801

SISÄLLYS

N:o		Sivu
797	Tasavallan presidentin asetus Venäjän kanssa eräiden rajanylityspaikkojen avaamisesta kansainväliselle liikenteelle tehdyn periaatesopimuksen osittaisesta voimaansaattamisesta	3863
798	Valtioneuvoston asetus sosiaali- ja terveydenhuollon vuoden 2003 voimavaroista	3864
799	Maa- ja metsätalousministeriön asetus TSE-riskiaineiden käsittelystä	3867
800	Maa- ja metsätalousministeriön asetus emolehmä- ja uuhipalkkioiden kiintiöistä	3876
801	Maa- ja metsätalousministeriön ilmoitus maa- ja metsätalousministeriön asetuksesta ohjelma-kausien 1995—1999 ja 2000—2006 maatalouden ympäristötuen ja luonnonhaittakorvauksen maksatuksesta vuonna 2002	3881

N:o 797

Tasavallan presidentin asetus

Venäjän kanssa eräiden rajanylityspaikkojen avaamisesta kansainväliselle liikenteelle tehdyn periaatesopimuksen osittaisesta voimaansaattamisesta

Annettu Helsingissä 20 päivänä syyskuuta 2002

Tasavallan presidentin päätöksen mukaisesti, joka on tehty ulkoasiainministerin esittelystä, säädetään:

1 §

Moskovassa 12 päivänä toukokuuta 1997 Suomen tasavallan ja Venäjän federaation välillä noottienvaihdolla tehty periaatesopimus Kelloselkä-Sallan tilapäisen rajanylityspaikan avaamisesta kansainväliselle ajoneuvoliikenteelle ja Imatra-Svetogorskin tilapäisen rajanylityspaikan avaamisesta kansainväliselle ajoneuvo- ja rautatieliikenteelle (SopS

72/2002) tulee voimaan 26 päivänä syyskuuta 2002, siltä osin kuin se koskee Sallan rajanylityspaikan avaamista kansainväliselle ajoneuvoliikenteelle, niin kuin siitä on sovittu.

2 §

Tämä asetus tulee voimaan 26 päivänä syyskuuta 2002.

Helsingissä 20 päivänä syyskuuta 2002

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Ulkoasiainministeri *Erkki Tuomioja*

N:o 798

Valtioneuvoston asetus**sosiaali- ja terveydenhuollon vuoden 2003 voimavaroista**

Annettu Helsingissä 17 päivänä syyskuuta 2002

Valtioneuvoston päätöksen mukaisesti, joka on tehty sosiaali- ja terveysministeriön esittelystä, säädetään sosiaali- ja terveydenhuollon suunnittelusta ja valtionosuudesta 3 päivänä elokuuta 1992 annetun lain (733/1992) 6 §:n, sellaisena kuin se on laeissa 1114/1998 ja 716/2002, nojalla:

1 §

Sosiaali- ja terveydenhuollon käyttökustannusten valtionosuuden laskennan perusteena olevat laskennalliset kustannukset ovat arviolta 10 755 miljoonaa euroa.

2 §

Kunnan sosiaali- ja terveydenhuollon käyttökustannusten valtionosuutta laskettaessa ovat sosiaalihuollon ja terveydenhuollon ikäryhmittäiset laskennalliset kustannukset kunnan asukasta kohti seuraavat:

	sosiaalihuolto €	terveydenhuolto €
0— 6-vuotiaat	4 214,16	523,99
7—64-vuotiaat	301,46	596,14
65—74-vuotiaat	561,64	1 412,92
75—84-vuotiaat	3 288,21	2 705,41
85 vuotta täyttäneet	9 287,50	4 661,61

3 §

Työttömien lukumäärän mukaan määräytyvät laskennalliset kustannukset kunnan työttöntä kohden ovat 384,36 euroa ja työttömyysasteen mukaan määräytyvät laskennalliset kustannukset kunnan asukasta kohden 35,09 euroa.

4 §

Sairastavuuden mukaan määräytyvät laskennalliset kustannukset kunnan asukasta kohden ovat 260,12 euroa.

5 §

Kunnan omarahoitusosuus on 1 547,42 euroa kunnan asukasta kohden.

6 §

Vuonna 2003 vahvistettavan perustamishankkeen vähimmäiskustannusten määrä on 270 000 euroa.

Vuonna 2003 kokonaiskustannuksiltaan 270 000—3 450 000 euron määräiset hankkeet ovat pieniä hankkeita ja yli 3 450 000 euron määräiset hankkeet suuria hankkeita.

Vuonna 2003 vahvistetaan toteutettavaksi vain pieniä perustamishankkeita, joiden kustannusten enimmäismäärä (hankekiintiö) on 33,2 milj. euroa.

Vuonna 2003 sosiaali- ja terveystalvelujen perustamishankkeisiin suoritetaan valtionosuutta arviolta 17,2 milj. euroa.

Vuonna 2004 suoritetaan vuonna 2003 vahvistettavista sekä aikaisempina vuosina vahvistetuista sosiaali- ja terveystalvelujen

perustamishankkeista aiheutuviin kustannuksiin valtionosuutta arviolta 4,9 milj. euroa.

7 §

Perustamishankkeiden toteuttamisen lähtökohtana on turvata palvelujen häiriöttömän järjestämisen kannalta välttämättömät toimenpiteet.

8 §

Jollei valtion talousarviosta muuta johdu, valtionavustuksen määrä (1 000 euroa) sosiaali- ja terveydenhuollon hankkeisiin on vuosina 2003—2004 seuraava:

	2003	2004
Sosiaali- ja terveydenhuollon kehittämishankkeet	8 030	12 330
Kansallisen terveydenhuollon hankkeen mukaiset kehittämishankkeet	8 000	30 000
Perustamishankkeet	—	8 000
Yhteensä	16 030	50 330

Sosiaali- ja terveydenhuollon kehittämishankkeisiin vuosina 2003 ja 2004 käytettävissä olevasta valtionavustuksesta jätetään kumpanakin vuonna 2 miljoona euroa sosiaali- ja terveysministeriön käytettäväksi.

Kansallisen terveydenhuollon hankkeen mukaisiin kehittämishankkeisiin käytettävissä oleva valtionavustus jätetään sekä vuonna 2003 että vuonna 2004 kokonaisuudessaan sosiaali- ja terveysministeriön käytettäväksi.

9 §

Valtionavustusta voidaan myöntää vuonna 2003 ja ehdollinen avustuspäätös voidaan tehdä vuonna 2004 sellaisille sosiaali- ja terveydenhuollon kehittämishankkeille, joiden sisältönä on jokin seuraavista alueista:

- 1) valtakunnallisten laatusuosituksen toimeenpano;
- 2) syrjäytymisen ehkäisy sosiaali- ja terveydenhuollon yhteistyönä;
- 3) palvelujen saatavuuden ja laadun turvaaminen asuinpaikasta riippumatta;
- 4) henkilöstön saatavuuden ja osaamisen turvaaminen; sekä
- 5) ikääntyvän väestön toimintakyvyn turvaaminen, kotona asumisen tukeminen ja palvelutarpeisiin vastaaminen.

10 §

Valtionavustusta voidaan myöntää vuonna 2003 Kansallisen terveydenhuollon hankkeen mukaisille kehittämishankkeille, joiden sisältönä on jokin seuraavista alueista:

- 1) toimiva perusterveydenhuolto ja ennalta ehkäisevä työ;
- 2) hoitoon pääsyn turvaaminen;
- 3) henkilöstön saatavuuden ja osaamisen turvaaminen; sekä
- 4) toimintojen ja rakenteiden uudistaminen.

11 §

Myönnettäessä valtionavustusta sosiaali- ja terveydenhuollon kehittämishankkeille tai tehtäessä ehdollista avustuspäätöstä tulee ottaa huomioon:

- 1) seutukunnallinen laajuus tai useiden kuntien yhteistyö;
- 2) kiinteä yhteys kunnallisen palvelujärjestelmän kehittämiseen;
- 3) hankkeen vaikuttavuus ja laaja-alainen hyödynnettävyys;
- 4) pysyvän parannuksen aikaansaaminen palvelujen järjestämisessä tai toimintatavoissa;
- 5) sosiaali- ja terveyspalvelujen erityisosaamisen turvaaminen;
- 6) avohuollon palvelujen parantaminen;
- 7) esteettömyys sosiaali- ja terveyspalveluissa;
- 8) perussosiaalityön toimintaedellytysten turvaaminen;
- 9) kuntalaisten ja palvelujen käyttäjien osallisuuden ja vaikutusmahdollisuuksien lisääminen; tai
- 10) yhteistyön vakiinnuttaminen eri toimijoiden välillä.

12 §

Myönnettäessä valtionavustusta Kansallisen terveydenhuollon hankkeen mukaisille kehittämishankkeille tulee ottaa huomioon 11 §:n 1—4 sekä 10 kohdissa määriteltyjen kriteerien lisäksi seuraavaa:

- 1) hoidon tarpeen väheneminen sekä hoidon saatavuuden ja laadun paraneminen;
- 2) terveyskeskustoiminnan, mielenterveys-työn ja päihdehuollon järjestäminen yhteistyössä kunnallisen sosiaalitoimen kanssa seudullisiksi, toiminnallisiksi kokonaisuuksiksi

ottaen huomioon alueelliset olosuhteet sekä yhteistyötarpeet erikoissairaanhoidon kanssa;

3) erikoissairaanhoidon toiminnallisen yhteistyön ja työnjaon kehittäminen erityisvastuualueittain;

4) erikoissairaanhoidon ja kansanterveyslain alaisten toimijoiden välisen ja keskinäisen yhteistyön lisääminen ja työnjaon selkiyttäminen;

5) terveydenhuoltopalvelujen kehittäminen pitkäjänteisesti;

6) uusien merkittävien alueellisten työmuotojen kehittäminen sairauksien ehkäisyssä;

7) uusien merkittävien alueellisten työmuotojen kehittäminen sairauksien toteamisessa ja hoitamisessa;

8) toiminnan kehittämisen tukeminen henkilöstöä kouluttamalla tavoitteena muun muassa moniammatillisen yhteistyön ja johtamisen valmiuksien parantaminen;

9) alueellinen ja väestöryhmien välinen tasa-arvo sekä kielelliset olosuhteet; tai

10) terveyspalvelujärjestelmää rationalisoiva vaikutus.

13 §

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2003.

Helsingissä 17 päivänä syyskuuta 2002

Peruspalveluministeri *Eva Biaudet*

Kansliapäällikkö Markku Lehto

N:o 799

Maa- ja metsätalousministeriön asetus**TSE-riskiaineen käsittelystä**

Annettu Helsingissä 13 päivänä syyskuuta 2002

Maa- ja metsätalousministeriön päätöksen mukaisesti säädetään 18 päivänä tammikuuta 1980 annetun eläintautilain (55/1980) nojalla:

1 luku**Yleiset säännökset****1 §***Tarkoitus*

Tämän asetuksen tarkoituksena on estää tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden (TSE-taudit) taudinaiheuttajien leviäminen ihmisiin ja eläimiin eläimistä saatavien tuotteiden välityksellä.

2 §*Soveltamisala*

Asetusta on noudatettava pantaessa täytän-
töön tiettyjen tarttuvien spongiformisten en-
kefalopatioiden ehkäisyä, valvontaa ja hävit-
tämistä koskevista säännöistä annettua Euroo-

pan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY)
N:o 999/2001 muutoksineen.

Asetus koskee riskiaineen poistamista eläimistä sekä sen kuljetusta, varastointia, kä-
sittelyä ja hävittämistä. Asetusta ei sovelleta
TSE-riskiaineen poistamiseen eläimistä ja
sen käsittelyyn ja varastointiin teurastamois-
sa, teurastuspaikoissa ja leikkaamoissa. Ase-
tus kuitenkin koskee näissä laitoksissa syn-
tyvän riskiaineen kuljetusta pois laitokses-
ta, käsittelyä laitoksen ulkopuolella ja hävit-
tämistä. Riskiaineen poistamisesta teuras-
tuksen ja lihan leikkaamisen yhteydessä sää-
detään erikseen TSE-riskiaineen erotta-
misesta teurastamossa, teurastuspaikassa ja
leikkaamossa annetussa maa- ja metsätalous-
ministeriön asetuksessa (3/EEO/2002).

3 §*Muut säännökset*

TSE-riskiaineeseen sovelletaan eläinjätettä

Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 999/2001 (32001R0999); EYVL N:o L 147, s. 1, komission
asetus (EY) N:o 1326/2001 (32001R1326); EYVL N:o L 177, 30.6.2001, s. 60, komission asetus (EY) N:o 270/2002
(32002R0270); EYVL N:o L 45, 15.2.2002, s. 4

koskevia säännöksiä, ellei tässä asetuksessa toisin säädetä. Eläinjätteestä säädetään eläinjätteen käsittelystä annetussa maa- ja metsätalousministeriön asetuksessa (1022/2000).

4 §

Määritelmät

Tässä asetuksessa tarkoitetaan

1) *TSE-riskiaineksella* Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 999/2001 muuttamisesta tiettyjen tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden ehkäisyä, valvontaa ja hävittämistä koskevien sääntöjen osalta ja asetuksen (EY) N:o 1326/2001/EY muuttamisesta siltä osin kuin asia koskee eläinten ruokintaa sekä lampaiden ja vuohien ja niistä saatujen tuotteiden saattamista markkinoille annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 270/2002 säädettyä erikseen määriteltyä riskiainesta;

2) *riskiaineen tuottajalla* luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, jonka toiminnassa syntyy TSE-riskiainesta;

3) *käsittelemättömällä riskiaineksella* TSE-riskiainesta, jota ei ole käsitelty tämän asetuksen mukaisesti;

4) *esikäsittelyllä* TSE-riskiaineen käsittelyä taudinaiheuttajien tuhoamista varten ennen aineksen hävittämistä tai hautaamista;

5) *riskiaineen esikäsittelylaitoksella* laitosta, jossa TSE-riskiaine esikäsitetään;

6) *riskiaineen polttolaitoksella* laitosta, jossa TSE-riskiaine hävitetään polttamalla; sekä

7) *riskiaineen käsittelylaitoksella* riskiaineen esikäsittelylaitosta ja riskiaineen polttolaitosta.

5 §

Valvontaviranomaiset

Tämän asetuksen noudattamisen valvontaa johtaa maa- ja metsätalousministeriön elintarvike- ja terveysosasto.

Tässä asetuksessa tarkoitettuja valvontaviranomaisia ovat:

1) läänin alueella läänineläinlääkäri;

2) kunnan alueella kunnaneläinlääkäri;
3) riskiaineen esikäsittelylaitoksissa Kasvintuotannon tarkastuskeskus; sekä
4) riskiaineen polttolaitoksissa ja riskiaineen varastoissa kunnaneläinlääkäri.

2 luku

Riskiaineen käsittely ja varastointi

6 §

Riskiaineen poistaminen eläimistä

TSE-riskiaine saadaan poistaa kuolleista eläimistä tai niiden osista vain riskiaineen esikäsittelylaitoksessa. Riskiaineen poistaminen näytteenottoa tai tutkimusta varten on kuitenkin sallittua myös muualla.

Riskiaineen poistamisesta teurastamossa, teurastuspaikassa ja leikkaamossa säädetään 2 §:ssä tarkoitetussa asetuksessa.

7 §

Riskiaineen tuottajan velvollisuudet

TSE-riskiaineen tuottajan on huolehdittava, että riskiaine käsitellään tai toimitetaan käsiteltäväksi tässä asetuksessa säädettyllä tavalla.

Jos riskiaineen tuottaja ei voi luotettavasti erotella riskiainesta muusta eläinjätteestä, kaikkea hänen tuottamaansa eläinjätettä on käsiteltävä riskiaineksena.

8 §

Riskiaineen kerääminen ja kuljetus

TSE-riskiaine on kerättävä ja kuljetettava liitteen 1 mukaisesti.

9 §

Riskiaineen varastointi

Varaston, jossa säilytetään käsittelemätöntä

tai esikäsiteltyä TSE-riskiainesta, on oltava hyväksytty käyttötarkoitustaan varten. Uusi tai olennaisesti muutettu varasto saadaan ottaa käyttöön vasta hyväksymisen jälkeen. Hyväksymistä ei kuitenkaan tarvita riskiaineksen tilapäiselle säilytyspaikalle, joka sijaitsee riskiaineksen syntymispaikan välittömässä läheisyydessä, eikä myöskään varastolle, joka sijaitsee riskiaineksen käsittelylaitoksen taikka teurastamon tai teurastuspaikan yhteydessä.

Varaston hyväksymistä on haettava kirjallisesti. Hyväksymisestä päättää kunnaneläinlääkäri, jonka toimialueella varasto sijaitsee. Kunnaneläinlääkäri on tarkastettava varasto ennen hyväksymistä koskevan asian ratkaisemista.

Varaston hyväksymisen edellytykset ovat:

- 1) varasto täyttää liitteen 2 mukaiset vaatimukset; sekä
- 2) riskiaines kuljetetaan varastoon ja sieltä pois liitteen 1 mukaisesti.

10 §

Riskiaineksen käsittely

TSE-riskiaines on käsiteltävä:

- 1) riskiaineksen polttolaitoksessa; taikka
- 2) riskiaineksen esikäsitteilylaitoksessa ja sen jälkeen
 - a) riskiaineksen polttolaitoksessa; tai
 - b) hautamalla kaatopaikoista annetussa valtioneuvoston päätöksessä (861/1977) tarkoitettulle kaatopaikalle, joka saa ottaa vastaan tällaista jätettä.

Riskiaineksen muu käsittely on sallittua seuraavasti:

- 1) riskiaines saadaan haudata maahan, jos sitä syntyy vaikeapääsyisessä paikassa tai niin vähäisiä määriä kerrallaan, että sen kuljetus riskiaineksen käsittelylaitokseen aiheuttaisi kohtuuttomia kustannuksia; sekä
- 2) valvontaviranomainen saa määrätä riskiaineksen poltettavaksi tai haudattavaksi maahan valvontaviranomaisen valvonnassa, jos:
 - a) riskiaineksen kuljettaminen aiheuttaisi eläintautien leviämisen vaaraa;
 - b) käsittely riskiaineksen esikäsitteilylaitoksessa ei poistaisi haitallisia vieraita aineita riskiaineksestä; tai

c) riskiaineksen käsittelylaitos ei voi ottaa vastaan riskiainesta.

Edellä 1 momentin 2 kohdan b alakohdassa ja 2 momentin 1 kohdassa tarkoitettua riskiaineksen hautaamisesta on noudatettava, mitä eläinjätteen käsittelystä annetussa maaja metsätalousministeriön asetuksen liitteessä 3 säädetään eläinjätteen hautaamisesta.

11 §

Riskiaineksen värjääminen

TSE-riskiaineksen värjäämisestä säädetään komission asetuksessa (EY) N:o 270/2002. Värjäämiseen on käytettävä sinistä väriä.

3 luku

Riskiaineksen käsittelylaitosten hyväksyminen

12 §

Hyväksymismenettely

Riskiaineksen käsittelylaitoksen on oltava hyväksytty käyttötarkoitustaan varten. Uusi tai olennaisesti muutettu laitos saadaan ottaa käyttöön vasta hyväksymisen jälkeen.

Riskiaineksen käsittelylaitoksen hyväksymistä on haettava kirjallisella hakemuksella, joka on toimitettava hyväksymisestä päättävälle valvontaviranomaiselle. Riskiaineksen esikäsitteilylaitoksen hyväksymisestä päättää Kasvintuotannon tarkastuskeskus. Riskiaineksen polttolaitoksen hyväksyy läänineläinlääkäri, jonka toimialueella laitos sijaitsee.

Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen on tarkastettava riskiaineksen esikäsitteilylaitos ennen kuin se ratkaisee laitoksen hyväksymistä koskevan asian. Kunnaneläinlääkäri on läänineläinlääkäriin pyynnöstä tarkastettava riskiaineksen polttolaitos ja annettava sen hyväksymisestä lausunto läänineläinlääkärille ennen kuin läänineläinlääkäri ratkaisee hyväksymistä koskevan asian.

13 §

Riskiaineksen polttolaitoksen hyväksyminen

Riskiaineksen polttolaitoksen hyväksymisen edellytykset ovat:

- 1) riskiaines kuljetetaan laitokseen liitteen 1 mukaisesti;
- 2) riskiaines varastoidaan laitoksessa liitteen 2 mukaisesti;
- 3) laitoksessa on laitteisto, jossa riskiaines palaa täydellisesti; sekä
- 4) laitoksen kapasiteetti on riittävä sen vastaanottaman riskiaineksen määrään ja laatuun nähden.

14 §

Riskiaineksen esikäsittelylaitoksen hyväksyminen

Riskiaineksen esikäsittelylaitoksen hyväksymisen edellytyksenä on, että laitos täyttää liitteen 3 mukaiset vaatimukset.

4 luku

Valvonta

15 §

Riskiaineksen varastoinnin ja käsittelylaitosten valvonta

Valvontaviranomaisten on valvottava, että 9 §:n nojalla hyväksytty varasto ja hyväksytyt riskiaineksen käsittelylaitokset jatkuvasti täyttävät hyväksymisen edellytykset.

Kunnaneläinlääkärin on tarkastettava 9 §:n nojalla hyväksytty varasto vähintään kerran vuodessa ja riskiaineksen polttolaitos vähintään joka toinen vuosi.

Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen on tarkastettava riskiaineksen esikäsittelylaitos vähintään neljä kertaa vuodessa. Kunnaneläinlääkärin on osallistuttava tarkastuskäynteihin. Kunnaneläinlääkärin on lisäksi valvottava laitoksessa suoritettavaa riskiaineksen poistoa kuolleista eläimistä.

16 §

Muu valvonta

Kunnaneläinlääkärin on valvottava tämän asetuksen säännösten noudattamista toimialueellaan. Kunnaneläinlääkärin on tarvittaessa tehtävä 15 §:ssä säädetyn valvonnan lisäksi tarkastuskäyntejä paikkoihin, joissa TSE-riskiaineesta tuotetaan, kerätään, varastoidaan, kuljetetaan tai käsitellään.

17 §

Valvontaviranomaisten toimenpiteet

Jos tämän asetuksen säännöksiä ei noudateta, valvontaviranomaisen on kehotettava määrääjässä korjaamaan puute. Valvontaviranomaisen on myös tarvittaessa ryhdyttävä eläintautilain (55/1980) 8 §:ssä säädettyihin toimenpiteisiin eläintautien leviämisen estämiseksi ja eläinjätteestä valmistettavan rehun hygieenisen laadun turvaamiseksi.

Kunnaneläinlääkärin on valvottava Kasvinuotannon tarkastuskeskuksen antamien kehotusten noudattamista ja tarvittaessa opastettava puutteiden korjaamisessa.

Rangaistuksista, joita voidaan tuomita tämän asetuksen säännösten rikkomisesta, säädetään eläintautilain 23 §:ssä.

18 §

Hyväksymisen peruuttaminen

Valvontaviranomaisen on peruutettava hyväksymänsä riskiaineksen varaston, riskiaineksen käsittelylaitoksen tai riskiaineksen polttolaitoksen hyväksyminen määrääjäksi tai kokonaan seuraavissa tapauksissa:

- 1) hyväksymisen edellytykset eivät enää täyty, puute ei ole vähäinen ja puutetta ei ole kehotuksesta huolimatta korjattu;
- 2) toiminta aiheuttaa vakavaa vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle;
- 3) toiminnasta on annettu vääriä tai puutteellisia tietoja, jotka ovat vaikuttaneet hyväksymiseen; tai
- 4) toiminta on lopetettu.

19 §

Ilmoitukset

Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen on viipymättä ilmoitettava maa- ja metsätalousministeriön elintarvike- ja terveysosastolle sekä asianomaiselle läänineläinlääkärille ja kunnaneläinlääkärille:

- 1) riskiaineiden esikäsittelylaitosten hyväksymistä koskevat hakemukset;
- 2) päätökset esikäsittelylaitosten hyväksymisestä ja hyväksymisen peruuttamisesta;
- 3) esikäsittelylaitosten tarkastusten tulokset; sekä

4) puutteet hyväksymiensä esikäsittelylaitosten toiminnassa;

Kunnaneläinlääkärin on viipymättä ilmoitettava:

- 1) läänineläinlääkärille
 - a) riskiaineiden varastojen hyväksymistä koskevat päätökset;
 - b) puutteet hyväksymiensä varastojen sekä riskiaineiden polttolaitosten toiminnassa;
 - c) puutteet 16 §:n nojalla valvomassaan toiminnassa; sekä
- 2) Kasvintuotannon tarkastuskeskukselle
 - a) 17 §:n mukaisesti annettujen kehotusten noudattamatta jättämisestä; sekä
 - b) puutteista riskiaineiden esikäsittelylaitoksissa suoritettavassa riskiaineiden poistamisesta.

Läänineläinlääkärin on viipymättä ilmoitettava maa- ja metsätalousministeriön elintarvike- ja terveysosastolle tietoonsa tulleista puutteista tämän asetuksen noudattamisessa.

20 §

Rekisterit

Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen on pidettävä hyväksymistään riskiaineiden esikäsittelylaitoksista rekisteriä lääneittäin. Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen on lähetettävä rekisterin sisältö tiedoksi maa- ja metsätalousministeriön elintarvike- ja terveysosastolle puolivuosittain tammikuun ja heinäkuun loppuun mennessä.

Kunnaneläinlääkärin on pidettävä toimialueellaan rekisteriä hyväksymistään riskiaineiden varastoista.

Läänineläinlääkärin on pidettävä toimialueellaan rekisteriä hyväksymistään riskiaineiden polttolaitoksista sekä kunnaneläinlääkärin hyväksymistä riskiaineiden varastoista. Läänineläinlääkärin on lähetettävä rekisterien sisältö tiedoksi maa- ja metsätalousministeriön elintarvike- ja terveysosastolle vuosittain tammikuun loppuun mennessä.

21 §

Luettelot

Valvontaviranomaisen on pidettävä luetteloa tekemistään tarkastuskäynneistä. Luettelon tiedot on säilytettävä vähintään viisi vuotta.

5 luku

Erinäiset säännökset

22 §

Kustannukset

Kunnaneläinlääkärille maksetaan valtion varoista palkkio ja korvaus kustannuksista tässä asetuksessa säädettyjen tarkastusten perusteella. Palkkion ja korvauksen suuruudesta ja maksumenettelystä säädetään eläinlääkäreiden toimituspalkkioista annetussa asetuksessa (1269/1989).

Maksuista, joita peritään Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen suorittamasta valvonnasta, säädetään eläintautilain 15 §:ssä ja Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen suoritteiden maksullisuudesta annetussa maa- ja metsätalousministeriön päätöksessä (950/1998).

23 §

Muutoksenhaku

Muutoksenhausta tämän asetuksen nojalla annettuun valvontaviranomaisen päätökseen säädetään eläintautiasetuksen (601/1980) 17 §:ssä ja maaseutuelinkeinojen valituslautakunnasta annetun lain (1203/1992) 1 §:ssä.

24 §

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä lokakuuta 2002.

Helsingissä 13 päivänä syyskuuta 2002

Maa- ja metsätalousministeri *Jari Koskinen*

Tällä asetuksella kumotaan TSE-riskiaineiden käsittelystä 18 päivänä joulukuuta 2000 annettu maa- ja metsätalousministeriön asetus (1197/2000) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

Eläinlääkintötarkastaja Nina Sarén

TSE-RISKIAINEKSEN KERÄÄMISTÄ JA KULJETUSTA KOSKEVAT VAATIMUKSET

1. Kuljetusvälineet

1.1. Riskiaineiden kuljetus ei saa aiheuttaa vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle.

1.2. Riskiainetta on kerättävä ja kuljetettava tarkoitukseen sopivissa, tiiviissä ja helposti puhtaana pidettävissä astioissa, säiliöissä tai muissa pakkauksissa taikka ajoneuvoissa.

1.3. Pakkauksissa tai ajoneuvoissa on oltava tiiviit kannet tai ne on peitettävä niin, etteivät ne vuoda yli.

1.4. Pakkaukset, ajoneuvot ja kuljetuksessa käytetyt peitteet on puhdistettava ja desinfioitava jokaisen käytön jälkeen, ja ne on pidettävä hyvässä kunnossa. Pakkaukset on hävitettävä asianmukaisesti esimerkiksi polttamalla.

1.5. Riskiainetta ei saa kuljettaa samanlaisesti samassa ajoneuvossa elävien eläinten tai eläimistä saatujen tuotteiden kanssa.

1.6. Riskiaineiden kuljettajan on pidettävä luetteloa riskiaineiden kuljetukseen käyttämistään ajoneuvoista.

2. Kuljetusasiakirjat

2.1. Riskiaineiden mukana kuljetuksen aikana on oltava asiakirja, josta käy ilmi sen laji tai laatu, alkuperä, määrä ja vastaanottaja sekä kuljettajan nimi ja osoite. Asiakirjassa on oltava seuraava merkintä: TSE-RISKIAINESTA. EI ELINTARVIKKEEKSI EIKÄ REHUOKSI.

2.2. Riskiaineiden kuljettajan on säilytettävä kuljetusasiakirjat vähintään 3 vuotta kuljetuksen jälkeen.

2.3. Kuljetusasiakirjat on pyydettyäessä esitettävä valvontaviranomaiselle.

3. Kuljetusmerkinnät

3.1. Riskiaineiden kuljetukseen käytettävät pakkaukset on varustettava seuraavalla merkinnällä: TSE-RISKIAINESTA. EI ELINTARVIKKEEKSI EIKÄ REHUOKSI. Lisäksi pakkauksiin on merkittävä riskiaineiden laji tai laatu ja alkuperä.

3.2. Merkinnät on tehtävä vähintään kaksi senttimetriä korkeilla kirjaimilla.

3.3. Valvontaviranomainen voi tarvittaessa sinetöidä kuorman. Kuorma on tällöin kuljettava murtamatta sinettiä.

TSE-RISKIAINEKSEN VARASTOINTIA KOSKEVAT VAATIMUKSET

1. Riskiaines on varastoitava ja käsiteltävä hygieenisesti. Varastointi ei saa aiheuttaa vaaraa ihmisten tai eläinten terveydelle.

2. Varastossa on oltava asianmukaiset tilat ja välineet riskiaineksen varastointia ja käsittelyä varten. Astioiden, säiliöiden ja muiden pakkausten on oltava tiiviitä ja helposti puhtaana pidettäviä.

3. Käsittelemätön ja esikäsitelty riskiaines on pidettävä selkeästi erillään eläimistä saaduista muista tuotteista.

4. Varastoon tulevien ja sieltä lähtevien riskiainesten määrästä on pidettävä luetteloa.

5. Varaston on oltava tiiviillä alustalla ja siten katettu ja suojattu, että eläimet eivät pääse sinne.

6. Valumavesien pääsy varastosta ympäristöön on estettävä asianmukaisesti.

7. Asiattomien henkilöiden pääsy varastoon on estettävä käyttämällä esimerkiksi lukittuja kontteja tai aitauksia.

8. Varaston ulkopuolella on oltava selkeä merkintä: TSE-RISKIAINESTA.

RISKIAINEKSEN ESIKÄSITTELYLAITOKSEN HYVÄKSYMISEN EDELLYTYKSET

Riskiaineksen esikäsitteilylaitoksen hyväksymisen edellytyksenä on, että laitos täyttää seuraavat vaatimukset:

1. Laitoksessa riskiaines kuumennetaan suljetussa kuumennuslaitteessa siten, että aineksen lämpötila sen kaikissa osissa on keskeytyksettä 20 minuutin ajan vähintään 133°C astetta vähintään kolmen barin absoluuttisessa paineessa.

2. Riskiaineksen ainesosat ovat 1 kohdassa tarkoitetun käsittelyn aikana halkaisijaltaan enintään 50 millimetriä.

3. Laitoksessa on erillinen käsittelylinja yksinomaan riskiaineksen käsittelyä varten.

4. Laitos täyttää suuririskisen eläinjätteen käsittelyä koskevat vaatimukset, joista säädetään eläinjätteen käsittelystä annetun maaja metsätalousministeriön asetuksen liitteessä 4.

5. Laitos pitää vastaanottamistaan eläinjalte-eristä luetteloa, joka sisältää tiedot eläinjalteen määrästä, laadusta tai lajista, tuottajasta sekä kuljettajasta.

6. Laitos pitää esikäsittelemästään riskiaineksesta luetteloa, joka sisältää tiedot esikäsitellyn riskiaineksen määrästä ja lajista.

7. Jos laitoksessa poistetaan kuolleista eläimistä riskiainesta, se suoritetaan kunnaneläinlääkärin valvonnassa ja siten, että riskiainesta ei pääse muun eläinjätteen joukkoon.

8. Riskiaines värjätään laitoksessa 11 §:n mukaisesti.

9. Riskiaines käsitellään, pakataan ja varastoidaan laitoksessa täysin erillään laitoksen muusta toiminnasta.

10. Esikäsitelty riskiaines toimitetaan laitoksesta suoraan riskiaineksen polttolaitokseen tai kaatopaikalle 10 §:n mukaisesti. Laitos pitää luetteloa toimitetuista eristä.

11. Riskiaines kuljetetaan laitokseen ja esikäsitelty riskiaines sieltä pois liitteen 1 mukaisesti.

12. Laitos noudattaa Kasvintuotannon tarkastuskeskuksen hyväksymää omavalvontasuunnitelmaa.

N:o 800

Maa- ja metsätalousministeriön asetus**emolehmä- ja uuhipalkkioiden kiintiöistä**

Annettu Helsingissä 20 päivänä syyskuuta 2002

Maa- ja metsätalousministeriö on päättänyt Euroopan yhteisön yhteisen maatalouspolitiikan täytäntöönpanosta 8 päivänä joulukuuta 1994 annetun lain (1100/1994) 11 §:n nojalla:

1 §

Soveltamisala

Tätä asetusta sovelletaan täytäntöönpanossa naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä annettua neuvoston asetusta (EY) N:o 1254/1999 sekä lampaan- ja vuohenliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä annettua neuvoston asetusta (EY) N:o 2529/2001 sekä niitä täydentävää Euroopan yhteisön lainsäädäntöä siltä osin kuin se koskee:

- 1) emolehmä- ja uuhipalkkio-oikeuksien (*palkkio-oikeus*) tuottajakohtaisia enimmäismääriä (*kiintiö*);
- 2) palkkio-oikeuksien siirtoa ja väliaikaista luovuttamista; ja
- 3) kansallisia varantoja.

2 §

Emolehmäpalkkiokiintiön myöntäminen

Tuottajalle, joka harjoittaa tai ryhtyy harjoittamaan emolehmätuotantoa, vahvistetaan hakemuksesta emolehmäpalkkiokiintiö. Sa-

malle tuottajalle voidaan vahvistaa vain yksi emolehmäpalkkiokiintiö.

Emolehmäpalkkiokiintiön ja lisäksi kiintiön haussa otetaan kiintiöitä vahvistettaessa huomioon se emolehmien ja hiehojen määrä, joka tuottajalla on ollut hallinnassaan kiintiön vahvistamista koskevan hakemuksen jättämisen ajankohtana ja jolle tuottaja hakee kiintiön hakuvuonna myös Euroopan yhteisön emolehmäpalkkiota.

Sen estämättä, mitä 2 momentissa säädetään, emolehmäpalkkio-oikeuksia voidaan myöntää tuottajalle, joka on tehnyt tai suunnitellut tehdä investointeja emolehmätuotannon aloittamiseksi tai olemassa olevan tuotannon laajentamiseksi ja tuottajalle, jonka emolehmäpalkkiokiintiö ei poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi vastaa tilan todellista emolehmätuotantotilannetta. Tällöin palkkio-oikeuksia myönnettäessä on kuitenkin otettava huomioon kulloinkin voimassa olevat säännökset kiintiön vuosittaisesta käyttöprosentista.

Edellä 3 momentissa tarkoitettut investoinnit tai suunnitelmat tuotannon aloittamiseksi tai laajentamiseksi on osoitettava rakennussuunnitelmalla, eläinkannan lisäämiseksi teh-

dyllä suunnitelmalla, eläinten tai lisämaan hankkimista koskevalla sopimuksella tai muulla työvoima- ja elinkeinokeskuksen hyväksymällä tavalla.

3 §

Emolehmäpalkkiokiintiön käyttäminen

Tuottajan on kalenterivuositain käytettävä vähintään 70 prosenttia hallinnassaan olevista palkkio-oikeuksista. Jos tuottaja ei käytä edellä mainittua prosenttiosuutta palkkio-oikeuksistaan, käyttämättä jätetty osa leikataan kansalliseen varantoon lukuun ottamatta asianmukaisesti perusteltuja erityistapauksia.

Kiintiön käyttämisellä tarkoitetaan tuottajan kalenterivuositain hakemien ja maksettavaksi hyväksyttyjen Euroopan yhteisön emolehmäpalkkioiden lukumäärää. Myös palkkio-oikeuksien väliaikainen luovutus (*vuokraus*) katsotaan niiden käytöksi. Tuottajalle siirretyt tai luovutetut palkkio-oikeudet lisätään tuottajalle vahvistettuun kiintiöön. Siirtäjän tai luovuttajan kiintiötä alennetaan samanaikaisesti määrällä, joka vastaa siirrettyjen tai väliaikaisesti luovutettujen sekä luovutuksen yhteydessä kansalliseen varantoon siirrettyjen palkkio-oikeuksien määrää.

Kiintiön käyttö tarkastetaan kalenterivuositain. Kiintiön myöntämisvuonna ei kuitenkaan tarkasteta sellaisen tuottajan kiintiön käyttöä, jolla on enintään seitsemän palkkio-oikeutta. Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään, tällaisen tuottajan on käytettävä vähintään 70 prosenttia palkkio-oikeuksistaan toisena kahdesta peräkkäisestä kalenterivuodesta. Jos tuottaja ei kahdesta peräkkäisestä kalenterivuodesta kumpanakaan käytä vähimmäisprosenttiosuutta oikeuksistaan, jälkimmäisen kalenterivuoden aikana käyttämättä jätetty osa siirretään kansalliseen varantoon ilman korvausta.

4 §

Emolehmäpalkkio-oikeuksien siirtäminen ja väliaikainen luovuttaminen

Jos tuottaja siirtää ilman maatilän omistusta tai hallinto-oikeuden luovutusta palkkio-oike-

uksiaan pysyvästi, yksi prosentti palkkio-oikeuksista siirretään ilman korvausta emolehmäpalkkio-oikeuksien kansalliseen varantoon. Jos tämän momentin soveltamiseksi tehtyjen laskelmien tuloksena on muita kuin kokonaislukuja, ainoastaan ensimmäinen desimaali otetaan huomioon.

Tuottaja voi luovuttaa väliaikaisesti sellaisen osan palkkio-oikeuksistaan, jota hän ei itse käytä. Luovutuksen on käsitettävä vähintään 0,1 palkkio-oikeutta. Väliaikaisesti luovutettavat palkkio-oikeudet siirtyvät kokonaisuudessaan vastaanottajalle.

Siirto tai väliaikainen luovutus tapahtuu suoraan tuottajalta toiselle. Palkkio-oikeuksien siirtäjän tai luovuttajan sekä niiden saajan on yhdessä ilmoitettava siirrosta tai väliaikaisesta luovutuksesta toimivaltaiselle työvoima- ja elinkeinokeskukselle.

Jollei kiintiö siirry perintönä, 3 momentissa tarkoitettu ilmoitus on tehtävä 30 päivän kuluessa ja viimeistään silloin, kun tuottaja jättää kyseisen kalenterivuoden emolehmäpalkkiohakemuksen.

5 §

Emolehmäpalkkio-oikeuksien kansallinen varanto

Maa- ja metsätalousministeriö ylläpitää ja hallinnoi emolehmäpalkkio-oikeuksien kansallista varantoa. Kansalliseen varantoon, joka muodostuu niistä palkkio-oikeuksista, joita ei ole jaettu tuottajille, lisätään leikatut palkkio-oikeudet ja muiden yhteisön säännösten mukaan varantoon siirretyt palkkio-oikeudet.

Maa- ja metsätalousministeriö jakaa kansallisesta varannosta palkkio-oikeuksia työvoima- ja elinkeinokeskuksille tuottajille edelleen jaettavaksi.

6 §

Uuhipalkkiokiintiön myöntäminen

Tuottajalle, joka harjoittaa tai ryhtyy harjoittamaan lampaanlihan tuotantoa, vahvistetaan hakemuksesta uuhipalkkiokiintiö. Uuhipalkkiokiintiö vahvistetaan kullekin yksittäiselle tuottajalle ja tuottajaryhmittymän jäse-

nelle erikseen. Samalle tuottajalle voidaan vahvistaa vain yksi kiintiö.

Uuhipalkkiokiintiön ja lisäkiintiön haussa otetaan kiintiöitä vahvistettaessa huomioon se uuhipalkkioon oikeuttavien eläinten määrä, joka tuottajalla on ollut hallinnassaan kiintiön vahvistamista koskevan hakemuksen jättämisen ajankohtana ja jolle tuottaja hakee kiintiön hakuvuonna myös Euroopan yhteisön uuhipalkkiota.

Sen estämättä, mitä 2 momentissa säädetään, uuhipalkkio-oikeuksia voidaan myöntää tuottajalle, joka on tehnyt tai suunnitellut tehdä investointeja lampaanlihan tuotannon aloittamiseksi tai olemassa olevan tuotannon laajentamiseksi ja tuottajalle, jonka uuhipalkkiokiintiö ei poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi vastaa tilan todellista lampaanlihan tuotantotilannetta. Tällöin palkkio-oikeuksia myönnettäessä on kuitenkin otettava huomioon kulloinkin voimassa olevat säännökset kiintiön vuosittaisesta käyttöprosentista.

Edellä 3 momentissa tarkoitetut investoinnit tai suunnitelmat tuotannon aloittamiseksi tai laajentamiseksi on osoitettava rakennussuunnitelmalla, eläinkannan lisäämiseksi tehdyllä suunnitelmalla, eläinten tai lisämaan hankkimista koskevalla sopimuksella tai muulla työvoima- ja elinkeinokeskuksen hyväksymällä tavalla.

7 §

Uuhipalkkiokiintiön käyttäminen

Tuottajan on kalenterivuositain käytettävä vähintään 70 prosenttia hallinnassaan olevista palkkio-oikeuksista. Jos tuottaja ei käytä edellä mainittua prosenttiosuutta palkkio-oikeuksistaan, käyttämättä jätetty osa leikataan kansalliseen varantoon lukuun ottamatta asianmukaisesti perusteltuja erityistapauksia.

Kiintiön käyttämisellä tarkoitetaan tuottajan kalenterivuositain hakemien ja maksettavaksi hyväksytyjen Euroopan yhteisön uuhipalkkioiden lukumäärää. Myös palkkio-oikeuksien väliaikainen luovutus (*vuokraus*) katsotaan niiden käytöksi. Tuottajalle siirretyt tai väliaikaisesti luovutetut palkkio-oikeudet lisätään tuottajalle vahvistettuun kiintiöön. Siirtäjän tai luovuttajan kiintiötä alennetaan

samanaikaisesti määrällä, joka vastaa siirrettyjen tai väliaikaisesti luovutettujen sekä luovutuksen yhteydessä kansalliseen varantoon siirrettyjen palkkio-oikeuksien määrää.

Kiintiön käyttö tarkastetaan kalenterivuositain. Kiintiön myöntämisvuonna ei kuitenkaan tarkasteta sellaisen tuottajan kiintiön käyttöä, jolla on enintään 20 palkkio-oikeutta. Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään, tällaisen tuottajan on käytettävä vähintään 70 prosenttia palkkio-oikeuksistaan toisena kahdesta peräkkäisestä kalenterivuodesta. Jos tuottaja ei kahdesta peräkkäisestä kalenterivuodesta kumpanakaan käytä vähimmäisprosenttiosuutta oikeuksistaan, jälkimmäisen kalenterivuoden aikana käyttämättä jätetty osa siirretään kansalliseen varantoon ilman korvausta.

8 §

Uuhipalkkio-oikeuksien siirtäminen ja väliaikainen luovuttaminen

Jos tuottaja siirtää ilman maatilana omistusta tai hallintaoikeuden luovutusta palkkio-oikeuksiaan pysyvästi, yksi prosentti palkkio-oikeuksista siirretään ilman korvausta uuhipalkkio-oikeuksien kansalliseen varantoon. Kansalliseen varantoon leikattavien palkkio-oikeuksien määrä on vähintään yksi palkkio-oikeus.

Palkkio-oikeuksien tilakohtaisia enimmäismääriä muutettaessa ainoastaan kokonaisluvut otetaan huomioon. Jos laskennallisten toimenpiteiden lopullinen tulos on muu kuin kokonaisluku, lähin kokonaisluku otetaan huomioon. Jos tämä muu luku kuitenkin on täsmälleen kahden kokonaisluvun välissä, otetaan huomioon suurempi kokonaisluku.

Tuottaja voi luovuttaa väliaikaisesti sellaisen osan palkkio-oikeuksistaan, jota hän ei itse käytä. Väliaikaisesti luovutettavat palkkio-oikeudet siirtyvät kokonaisuudessaan vastaanottajalle. Luovutuksen on käsitettävä vähintään yksi palkkio-oikeus.

Siirto tai väliaikainen luovutus tapahtuu suoraan tuottajalta toiselle. Palkkio-oikeuksien siirtäjän tai luovuttajan sekä niiden saajan on yhdessä ilmoitettava siirrosta tai väliaikaisesta luovutuksesta toimivaltaiselle työvoima- ja elinkeinokeskukselle.

Jollei kiintiö siirry perintönä, 4 momentissa tarkoitettu ilmoitus on tehtävä 30 päivän kuluessa ja viimeistään silloin, kun kyseisen kalenterivuoden uuhipalkkiohakemusten jättöaika päättyy.

9 §

Uuhipalkkio-oikeuksien kansallinen varanto

Maa- ja metsätalousministeriö ylläpitää ja hallinnoi uuhipalkkio-oikeuksien kansallista varantoa. Kansalliseen varantoon, joka muodostuu niistä palkkio-oikeuksista, joita ei ole jaettu tuottajille, lisätään leikatut palkkio-oikeudet ja muiden yhteisön säännösten mukaan varantoon siirretyt palkkio-oikeudet.

Maa- ja metsätalousministeriö jakaa kansallisesta varannosta palkkio-oikeuksia työvoima- ja elinkeinokeskuksille tuottajille edelleen jaettavaksi.

10 §

Vuohenlihan tuotanto

Mitä tässä asetuksessa säädetään lampaanlihan tuotannosta ja uuhipalkkiokiintiöistä, noudatetaan soveltuvin osin myös vuohenlihan tuotantoon ja vuohenlihan tuottajille maksettavia palkkioita koskeviin kiintiöihin.

11 §

Kiintiörekisterit

Tässä asetuksessa tarkoitettujen kiintiöiden seuraamiseksi ja valvomiseksi ovat rekisterit emolehmäpalkkio- ja uuhipalkkiokiintiöitä varten.

12 §

Toimivaltainen viranomainen

Tämän asetuksen täytäntöönpanosta huolehtivat maa- ja metsätalousministeriö sekä työvoima- ja elinkeinokeskukset. Tässä asetuksessa työvoima- ja elinkeinokeskuksille kuuluvat tehtävät hoitaa Ahvenanmaalla maakunnan lääninhallitus.

Emolehmä- ja uuhipalkkiokiintiötä koskevan asian käsittelee se työvoima- ja elinkeinokeskus, jonka toimialueella tuottajan maatilan talouskeskus sijaitsee tai milloin tuottajalla on useita tuotantoyksiköitä, se työvoima- ja elinkeinokeskus, jonka toimialueella pääosa toiminnasta tapahtuu.

13 §

Emolehmä- ja uuhipalkkiokiintiön hakeminen

Emolehmä- ja uuhipalkkiokiintiötä koskeva hakemus on toimitettava toimivaltaiseen työvoima- ja elinkeinokeskukseen viimeistään kyseisen vuoden emolehmä- ja uuhipalkkion hakemiselle vahvistetun hakuajan viimeisenä päivänä. Palkkio-oikeuksia haettaessa on noudatettava maa- ja metsätalousministeriön antamia hakuohjeita. Hakemus on tehtävä maa- ja metsätalousministeriön vahvistaman kaavan mukaiselle lomakkeelle ja siihen on liitettävä lomakkeessa mainitut selvitykset.

14 §

Valvonta ja rangaistukset

Valvonnasta ja rangaistuksista säädetään Euroopan yhteisön yhteisen maatalouspolitiikan täytäntöönpanosta annetun lain (1100/1994) 2 luvussa.

15 §

Muutoksenhaku

Muutoksenhausta työvoima- ja elinkeinokeskuksen ja Ahvenanmaan lääninhallituksen päätökseen säädetään maaseutuelinkeinojen tukitehtäviä hoidettaessa noudatettavasta menettelystä annetun lain (1336/1992) 10 §:ssä.

16 §

Voimaantulo ja siirtymäsäännös

Tämä asetus tulee voimaan 25 päivänä syyskuuta 2002.

3880

N:o 800

Tällä asetuksella kumotaan emolehmä- ja uuhipalkkioiden kiintiöistä 13 päivänä kesä- kuuta 2001 annettu maa- ja metsätalousministeriön asetus (507/2001).

Helsingissä 20 päivänä syyskuuta 2002

Maa- ja metsätalousministeri *Jari Koskinen*

Vanhempi hallitussihteeri Heikki Koponen

N:o 801

Maa- ja metsätalousministeriön ilmoitus**maa- ja metsätalousministeriön asetuksesta ohjelmakausien 1995—1999 ja 2000—2006 maatalouden ympäristötuen ja luonnonhaittakorvauksen maksatuksesta vuonna 2002**

Annettu Helsingissä 18 päivänä syyskuuta 2002

Maa- ja metsätalousministeriö ilmoittaa Suomen säädöskokoelmasta 25 päivänä helmikuuta 2000 annetun lain (188/2000) 4 §:n nojalla:

Maa- ja metsätalousministeriö on antanut seuraavan asetuksen:

Asetuksen nimike	MMM:n määräys- kokoelman n:o	antopäivä	voimaantulo- päivä
MMMa ohjelmakausien 1995—1999 ja 2000—2006 maatalouden ympäristötuen ja luonnonhaittakorvauksen maksatuksesta vuonna 2002.....	67/02	18.9.2002	25.9.2002

Edellä mainittu asetus on julkaistu maa- ja metsätalousministeriön määräyskokoelmassa. Asetus on saatavissa maa- ja metsätalousministeriön tietopalvelukeskuksesta, osoite (Mariankatu 23, Helsinki), PL 310, 00023 Valtioneuvosto, puhelin (09) 5765 111.

Helsingissä 18 päivänä syyskuuta 2002

Maa- ja metsätalousministeri *Jari Koskinen*

Maatalousneuvos Olli-Pekka Peltomäki

SDK/SÄHKÖINEN PAINOS

N:o 797—801, 2 1/2 arkkia

EDITA PRIMA OY, HELSINKI 2002

EDITA PUBLISHING OY, PÄÄTOIMITTAJA JARI LINHALA

ISSN 1455-8904